Αυτέχθεια

Η Αντι-Πολιτική της Αυτελωνείας

Αφιερωμένο στους συντρόφους Β. και Κ.

"For when I die, the universe will die with me..."

Του μεταφραστή

Η παραμορφωμένη σήμερα ζωή πρέπει να ξακατακτηθεί μ'όλη τη γοητεία του ύπνου και την υπόσχεση του ξυπνήματος, διαδοχικά. Και τιμή στη μελαγχολία, στο ορμητικό μεσημέρι, στο θάνατο.

Rene Char

Αυτή η ανώνυμη μπροσούρα βρέθηκε εντελώς τυχαία, σε μια ακόμα πιο τυχαία αναζήτηση στον αχανή και πεζό χώρο του διαδικτύου. Και είναι ακριβώς αυτό που λέει· μια απελπισμένη, αντιπολιτική κραυγή απόγνωσης. Μέσα στον κοινωνικό λαβύρινθο της κενότητας και της θλιβερής κοινοτυπίας των μαζών, ο απελπισμένος γίνεται ποιητής, ο μελαγχολικός γίνεται ισοπεδωτής, ο πεσιμιστής γίνεται μηδενιστής καταστροφέας. Η απόγνωση γίνεται οργή, η μελαγχολία γίνεται ολέθρια μανία, ο πεσιμισμός γίνεται ο δυναμίτης, που ζώνεται το αρνητικό, στην τελική του μάχη με το υπάρχον. Ο Μοναδικός δεν έχει μια φύση, δαμάζει και καβαλάει τις τάσεις του, αγκαλιάζοντας πότε τη ζωή πότε το θάνατο, πότε τη χαρά πότε τη θλίψη, πότε τη μοναξιά πότε τη συντροφικότητα. Ανοίγει μονοπάτια, καλπάζοντας προς την εκμηδένιση αυτού του κόσμου και την ανατολή του Δικού του. Γιατί; Γιατί έτσι θέλει, γιατί αυτό επιθυμεί.

Έχουν αλλάξει οι καιροί. Η νίκη ανήκει σε αυτούς, που σπέρνουν το χάος, **αγαπώντας το...**

Αυτοσυνάφματα

1.

Καταστρέφουμε τους εαυτούς μας στη σιωπή και επομένως κάνουμε ολάκερο τον κόσμο συντρίμμια. Ή τουλάχιστον αυτό θέλουμε. Είμαι αιώνια πεσσιμιστής για το αντίκρισμα που έχει όλη αυτή η καταστροφικότητά μας. Αλλά ο ήχος από τις αλυσίδες που κροταλίζουν, δίνει χρώμα στο αίμα μου.

2.

Το να ερχόμαστε στη ζωή σημαίνει, το να βρισκόμαστε με τους άλλους. Η δημιουργία συνεργατικών ομάδων είναι υψίστης σημασίας. Δεν υπάρχει χώρος εκτός του κεφαλαίου, αλλά μια συλλογική άρνηση των νόμων και των ηθών της μπουρζουαζίας, μπορεί να μας επιτρέψει να διοχετεύσουμε την αρνητικότητά μας σε μια μεγαλύτερη κλίμακα, δίνοντας μας παράλληλα χώρο να ανασάνουμε.

3.

Κάποιοι από μας δε μπορούμε να βρισκόμαστε με τους άλλους, είμαστε μόνοι, επιπλέουμε ναυαγισμένοι στα χλιαρά νερά της καπιταλιστικής ζωής. Ανάβουμε φωτιές στο σκοτάδι και προσευχόμαστε πυρετωδώς να τελειώσουν όλα αυτά σύντομα, όμως η ελπίδα μας είναι μικρή και η πίστη μας αδύναμη. Καταλήγουμε νεκροί από τα ναρκωτικά, στη φυλακή, να βάζουμε αυτοσχέδιες βόμβες στη δουλειά μας και να γράφουμε ποίηση. Για εμάς δεν υπάρχουν απαντήσεις, δεν υπάρχουν λύσεις, υπάρχει μόνο η ατελείωτη αναζήτηση για συντροφικότητα και αγάπη.

4.

Δε θα φτιάξουμε ένα καλύτερο κόσμο.

5.

Το χτίσιμο της κομμούνας είναι μια άσκηση δημιουργίας αρνητικών χώρων εξέγερσης. Η έρημος εξαπλώνεται συνεχώς, καταβροχθίζοντας όλες τις προσπάθειες δημιουργίας μιας εναλλακτικής κουλτούρας. Το αυτο-οργανωμένο περιβόλι, η κοοπερατίβα ποδηλάτων, η αυτο-οργανωμένη κουζίνα, όλα καταλήγουν να υπηρετούν το εμπόρευμα. Αντίθετα, πρέπει να χτίσουμε την εξέγερση, να πανηγυρίζουμε στο άκουσμα βομβιστικών απειλών, να δημοσιοποιούμε τις αποδράσεις από τις φυλακές. Αυτές οι πράξεις, έχουν αυτό που ο Genet αποκαλούσε μια αισθητική έλξη από μόνες τους, αλλά όταν συνενωθούν, μπορούν να δημιουργήσουν μια δύναμη ικανή να καταστρέψει την κοινωνία.

6.

Δεν είμαστε οι σωτήρες των αναξιοπαθούντων, δεν είμαστε η θεραπεία αυτής της φυματικής κοινωνίας. Είμαστε το αίμα που γλυστράει, τραυλίζοντας, από το στόμα. Είμαστε τα αφηνιασμένα άλογα της αποκάληψης. Είμαστε οι φτερωτοί φορείς της εκδίκησης. Τρυπώνουμε στην κενότητα, φτιάχνουμε τούνελ, που ελπίζουμε να φέρουν την κατάρρευση αυτού του κόσμου.

7.

Πρέπει να καταλάβουμε το κενό και να γίνουμε μεγάλοι μέσα του. Πρέπει να αναπτυχθούμε σαν ένας όγκος ή μια σκιά, μέχρι να σκίσουμε διάπλατα το δέρμα, που μας κρατάει αιχμάλωτους τόσο καιρό. Το κεφάλαιο μας έχει σκεπάσει με τα στολίδια του σαν δεύτερο δέρμα. Έχει διαμορφώσει τις επιθυμίες, τα θέλω και τις ανάγκες μας. Τις φιλίες και τους έρωτές μας. Πρέπει να γκρεμίζουμε, μέχρι το κουφάρι να κείτεται άδειο και ακίνητο, πρέπει να εξαπλώσουμε τη σκιά, μέχρι να σκοτώσει τον ήλιο. Και τότε, στην απόλυτη σιωπή, θα βρούμε ένα είδος ελευθερίας.

Η εκδίκηση και η τιμωρία μου ανήκουν,
σύντομα τα πόδια τους θα γλιστρήσουν·
γιατί η ώρα του ολέθρου τους είναι κοντά
και εκείνα που πρόκειται να συμβούν,
έρχονται με φόρα κατά πάνω τους.

Ποιήματα

Ιτιές

Υπάρχει κάτι λυγηρό και τραγικό στην επιθυμία μου για καταστροφή. Τα πάντα είναι σκεπασμένα από μια ανθηρή μελαγχολία. Η απελπισία με κεντρίζει να κάνω όλο και πιο τρομερά πράγματα κάθε μέρα. Βρίσκω τον εαυτό μου στο πλευρό εκείνων που μπουκάρουν στα σχολεία πυροβολώντας, των τρομοκρατών, όλων των αποστερημένων, που μια μέρα μπαίνουν στο γραφείο με μια βόμβα για το αφεντικό τους και μια γαλακτερή μανώλια στο πέτο. Θέλω να αράξω σε μια πέτρινη καρέκλα, όσο τα πάντα γύρω μου γίνονται σκόνη και όλα τα μνημεία της εξουσίας βυθίζονται όλο και περισσότερο μέσα στη λάσπη. Θέλω μια ουτοπία, αλλά τη θέλω να έρθει σαν ένας ιερός τρόμος μέσα στη νύχτα, βάζοντας στη γκιλοτίνα κάθε νταή του σχολείου, κάθε μπάτσο, κάθε πλούσιο γαμιόλη, που βολτάρει με την πολυτελή του Jaguar, ενώ γεμίζει τον κόσμο παρασιτοκτόνα. Θέλω να ζητοκραυγάσω ριζοσπαστικά για κάθε πράξη ανατροπής, κάθε βομβιστική απειλή, κάθε επίθεση εναντίον ενός μπάτσου. Θέλω μια δανδική καταιγίδα φωτιάς, μια φαιά γλυκήτητα, ένα ειδύλλιο, πλεγμένο στην ομίχλη, με μαχαίρια και δηλητήριο. Πιστεύω στη θλίψη μου, στην απόγνωσή μου, στη αναλλοίωτη αποξένωσή μου. Απεχθάνομαι τη βία εναντίον εκείνων που αγαπώ και μου προκαλεί ευφορία, όταν στρέφεται ενάντια στους καταστροφείς κόσμων, του δικού μου κόσμου, του εσωτερικού μου κόσμου. Όταν ο πλανήτης χασμουρηθεί και με τις, σαν μαστίγια, ρίζες του αρπάξει όλους εμάς τα μικροσκοπικά μυρμήγκια, γαμώντας τα πάντα, εγώ θα ξαπλώσω με τα μάτια φωτεινά και ορθάνοιχτα, για να ακούσω το νανούρισμα αυτού του μέρους που γίνεται κομμάτια.

Το αεράκι

Οι λέξεις βγαίνουν ξεσκίζοντας το στέρνο μου
όπως τα πολλά δάχτυλα πάνω από τη φλόγα
ή ένα μαχαίρι τη σάρκα ενός μοσχαριού
που βογκά ζητώντας τη μητέρα του
καθώς έρχεται ο χειμώνας παγωμένος και ανηλεής
και η γη μετατρέπεται σε μια παγωμένη θάλασσα
και η οργή
η οργή
λιώνει τη γη
και οι άνθρωποι πνίγονται καθώς η στάθμη του νερού ανεβαίνει
και το χώμα καταβροχθίζει τις τελευταίες από τις αμαρτίες τους
οι μύγες και οι κατσαρίδες σέρνονται πάνω στα κόκαλά τους
και τα όρνια τρέφονται με τα θεότυφλα μάτια τους
και κανένας δεν τους θυμάται για εκείνα που έφτιαφαν
γιατί δεν υπάρχει τίποτα
και κανένας δεν τους θυμάται για εκείνους που αγάπησαν
γιατί δεν υπάρχει τίποτα
και κανένας δεν θυμάται
γιατί δεν υπάρχει κανένας
και δεν υπάρχει τίποτα

Η
Επικήδεια
Πυρά
Λάμπει
Αιώνια

Άνθιση

Η νύχτα είναι γεμάτη αράχνες που τρέχουν πάνω-κάτω
στα πόδια όλων των μεθυσμένων μπάτσων
δαγκώνοντάς τους στα πιο τρυφερά σημεία
προκαλώντας φυσαλίδες και πληγές στη σάρκα τους
κύστες στο δέρμα τους
και σαν τους λεπρούς εξορίζονται
και η μουσική τους χάνεται στα αυτιά όλων των μικροσκοπικών παιδιά
που χαμογελούν στην άμμο
καθώς εμείς καταπίνουμε σφαίρες
για να σκοτώσουμε εκείνο το κομμάτι του εαυτού μας
που θα έκανε τη δουλειά τους για εκείνους

Η Ζωή

Κάθε εκδήλωση της δύναμής μας
θα αφήσει ένα πτώμα στο δρόμο
είτε το δικό μας
είτε το δικό τους
αυτή είναι η ζωή

Τα χέρια

Τα χέρια μου κρατούν λίγα
Η καρδιά μου ακόμα λιγότερα
Αυτό είναι κάτι το θλιβερό

τα χέρια μου είναι βουτηγμένα στο αίμα
και το φάντασμα του πατέρα μου έχει καταπιεί τα μάτια μου
στροβιλίζομαι μέσα στο λαβύρινθο του εφιάλτη μου
Είσαι καθρέπτης
που λάμπει σαν άστρο
που καταβροχθίζεται από το σύμπαν
είσαι ένας λεκές από μελάνι
είσαι γεμάτο στάχτη
είσαι ένας γλυκός δίσκος από βρωμιά
και αποτσίγαρα

{Στμ. Στον προτελευταίο στίχο, η λέξη δίσκος είναι μετάφραση της λέξης "tray", η οποία σε συνδυασμό με τη λέξη στάχτη "ash" του προηγούμενου στίχου, σχηματίζουν τη λέξη τασάκι στα αγγλικά ("ashtray") }

Ερωτήματα

Πρέπει να απορρίψουμε τη στρατηγική; Αν υπάρχει μια κίνηση προς μια μελαγχολική καταστροφή αυτής της κοινωνίας, η οποία είναι αδιάλλακτη και ατελείωτη, χρειαζόμαστε στρατηγική;

Ποια είναι η σχέση της αισθητικής με τον πεσιμιστικό μηδενισμό; Τι είδους ομορφιά μπορεί να χτιστεί σε έναν πλήρως αποικισμένο κόσμο; Τι ρόλο παίζει η ποίηση στην άρνησή μας;

Ποιος είναι “εμείς”; Γιατί πρέπει να χρησιμοποιώ το εμείς; Μήπως για να νομιμοποιήσω τους ρεμβασμούς μου; Είναι επειδή θεωρώ, πως “Εγώ” αποτελώ ένα “εμείς” από μόνος μου; Μήπως επειδή δεν υπάρχει “Εγώ”, αλλά απλά μια συρροή απότομων ρευμάτων κουλτούρας και συζητήσεων που δημιουργούν το “Εγώ”;

Για μία Καταστροφή

Χωρίς Επιβεβαίωση